

wägga tõssi, sedda kül ollen praego omma silmidega selle waese kaddunt worimehhe jures selgeste näinud; küllab siis ka teine sanna tõssi on: „Kristus toob rõmo“ hüdis temma sure heäle ja hakkas temma südda jo piisut kergemaks ja lahkemaks minnema. Ei nüüd enam ep olnud mehhele aega trahteri jada, waid ruttas foio, wöttis Piibli ramato kätte ja loes, mis ette juhtus. Siin leidis temma neid wägga armsad sannad, et Kristus ep olle tulnud terwidele, waid haigedele arstiks; et temma on tulnud keik pimmedad, kurdid, keletumaid, jalatumaid terweks teggema ja waestele armo-õppestust kulutama ja keige waewatud ja koormatud hingedele hingamist toma! Waat need sannad ollid temma süddamele sureks rõmuks, need kaswatasid temma lotust, et Jssand ka temma peäle weel piddi armo heitma, läks omma kambri, heitis põlwele mahha ja pallus allandikkult: „oh armo Jummal, kannata weel minnoga, kinnita mind minno nõdruskes, et jouan ommast pattust ellust ümberpöörda, et saan keik ommad kurjad himmud ja ihaldamisfed risti läa!“ Ja kui nenda sai loend, tundis temma Jummalat otsego omma liggi olleroad, ärrakaus temma süddamest keik hirm ja kartus, keik hädda ja waew, ja rahho wöttis aaset temma süddame sees. — Se wanna ello mis ta siitsadik olli aiand, olli wägga hirmus temma melest ja

wöttis sedda kindla nou ette, Jssanda abbiga Jummalalapses sada ja leidis seks uut joudo, uut woiust omma ellawa usso sees, Jesusse Kristusse sisse. — Kui temma naene näggi, et mees olli omma endist wanna kurja ello hopis muutnud, sai temma wägga tiggedaks, jahtis, söimas ja wandus tedda ja ehwardas tedda, tedda hopis mahha jätta kui temma ei jätta sesuggusid narri tembud mahha, mis ta olli ennesel wisiks wötnud. — Need tembud, mis naene narri-tembüks nimmetas, ollid need, et temma omma jummalakartmatta ello, olli jummalakartilikko elluks ümbermuutnud. Wägga mees ei söimand wasto, waid läks tassasel wisil sedda waimo teed eddasi, mis ta ennese hinge kassuks ja rahhüks olli hakkand kaima, ja teggi uskus palwed omma naese pärrast. — Monned kuud läksid möda, siis allandas ennast ka temma naene Kristusse armo käre alla, ja nenda käisid nemmad ühhes meles ja ühhes waimus omma kitsokest agga wägga armsa pühha ello-teed eddasi, sest holimatta et keddagi nende nabridest Kristussest rõmo ei turtnud. Nemmad uskusid kindlaste pühha risti loggodusse ja pühhade-ossasamisse sisse, kenneft nemmad selle rohho-aiast ollid maggusa haiso sanud, kuhho nemmad iggapäwa läksid omma hingele toito otfima — Jummalalaps pühha sanna — ja pitki silmidega ootfid möllemad sedda kallist aega, millal nemmad sedda